Poštarina plaćena u gotovom

Jenko Zeger

ZAGREB 1939

God. XXIV. - Br. 2

GOSPINA KRUNICA

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

VELJAČA 1939 FEBRUAR

Opći kalendar			Dominikansko-kruničarski kalendar	
S	1	Ignacije b. muč.	1	
Č	2	Svijećnica	2	**Očišćenje bl. Dj. Marije (Svijećnica)**[1]
P	3	Blaž b. muč. (Vlaho)	3	
S	4	Andrija Kor. b., Veronika	4	**Godišnjica smrti otaca i matera**[2]
N	5	**Sedamdeset.**, Agata, Izid.	5	**I. Nedjelja mjeseca**[3]
P	6	Tito b., Doroteja dj. m.	6	
U	7	Romuald op., Julijana ud.	7	
S	8	Ivan Matski, Honorat b.	8	
Č	9	Ćiril Al. b., Apolonija dj.	9	
P	10	Skolastika dj., Silvan b.	10	
S	11	Ukaz. Gospe Lurd.	11	
N	12	**Šezdesetnica**, Eulalija dj.	12	**II. Nedjelja mjeseca**[4]
P	13	Katarina R., Fuska	13	**Sv. Katarina Riči. Dj.)1589.)**[5]
U	14	Valentin (Zdravko) m.	14	Bl. Nikola Isp.
S	15	Faustin i Jov. m. (Vitomir)	15	**Bl. Jordan Saksonac. Isp. (1237.)**
Č	16	Julijana dj. m., Onesim b.	16	Bl. Bernard Sk. Isp. (1486.)
P	17	Konstancija, Donat m.	17	Bl. Reginald iz Orleana. Isp. (1220.)
S	18	Bernardica, Sim. b., Flav.	18	
N	19	**Pedesetnica**, Konrad	19	**III. Nedj. mj.**[6] Bl. Alvar iz Kord. Isp.
P	20	Eleuterije b., Euherije	20	
U	21	Eleonora, Irena dj.	21	
S	22	Pep., St. sv. Petra u Ant.	22	
Č	23	Petar Dam., Romana	23	
P	24	Matija apost.	24	
S	25	Viktorin, Valpurga dj.	25	Bl. Konstancije iz Fabriana Isp. (1342.)
N	26	**1. Čista**, Aleksandar m.,	26	**Zadnja nedjelja mjeseca**[7]
P	27	Gabrijel, Leandar	27	
U	28	Teofil, Roman, Makarije	28	Bl. Vilana de Boti. Ud. (1360.)

[1] Potpun oprost za članove Trećeg Reda Bratovštine presv. Krunice, te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[2] Potpun oprost za sve vjernike, ako ispovjeđeni i pričešćeni prisustvuju službi za mrtve u dominikanskoj crkvi.

[3] Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

[4] Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[5] Potpun oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[6] Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

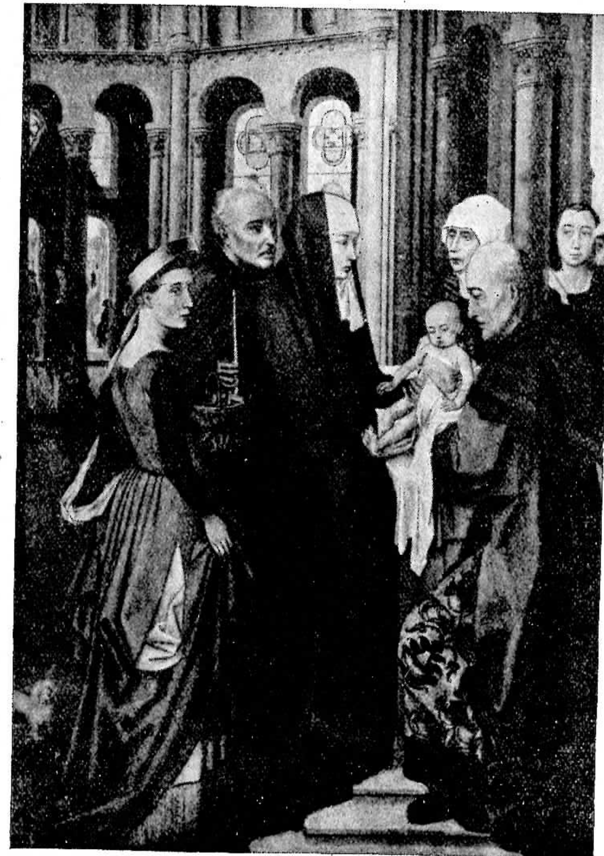
[7] Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

Gospina Krunica

GOD. XXIV. ZAGREB, VELJAČA 1939. BROJ 2.

SVIJETLO SVIJU NARODA

Kad na blagdan Svijećnice budemo izgovarali proročke riječi starog Šimuna, u kojima on u svojoj popijevci spominje, kako

Isusa prikazuju u jerusalemskom hramu (Naslikao Van der Wayden)

će to malo Dijete, koje on drži na svojim rukama, biti svijetlo narodâ, pogana, neznabožaca, i slava odabranoga izraelskoga naroda, odmah će nam u svoj svoj veličini bljesnuti istinitost tih riječi. Shvatit ćemo, da se je obistinilo to proročanstvo u prošlosti, ali da se ono obistinjuje i danas.

Da što bolje uđemo u smisao tih riječi, moramo se prenijeti u prilike i vrijeme kad su one izrečene.

Odabrani, izraelski narod bio je pod vlasti tuđina. Sve lijepe nade o njegovoj slavi i veličini činilo se je da su pokopane. I eto sada starca, dragog i dobrog starca, koji kao da je bio odbljesak slavnih vremena tog naroda i ujedno dokaz da će se lijepa prošlost u jednom drukčijem obliku opet ponoviti, i taj eto starac u tome tako teškom času ima srčanosti i snage da proriče slavu.

A s druge strane vidio je stari Šimun, kako je nad sve ostale narode, nad sav ostali poganski svijet bila legla teška tama, iz koje nije ni najmanja svijetla zraka prodirala. I ne samo to, nego je ta tama prijetila da će postati još teža, još kobnija, da i svaku nadu u svjelost uguši.. A eto i ovdje Šimun tom i takvom poganskom svijetu navješta svijetlo po Djetetu što ga on sretan drži na rukama.

Važno je dakle i potrebito da napose danas imamo u pameti i pred očima to Šimunovo proroštvo. Danas se naime u svijetu zbivaju takvi događaji i nižu takve činjenice, koje nam čisto nameću aktuelnost tog proroštva.

Svijetlo naime koje je tolikim narodima sjevnulo preko Krista i kršćanstva, to svijetlo kod nekojih naroda kao da bi se nastojalo opet ugušiti. Blagotvorno djelo kršćanstva kao da je nekojima danas manje vrijedno nego sav onaj i duhovni i materijalni kaos, iz kojega su upravo po kršćanstvu bili izvedeni. Kao da se srame sve svoje velike i lijepe prošlosti, koja je takva upravo zato jer je bila u vezi s Kristom i s njegovom Crkvom.

A i negda odabrani izraelski narod narod doživljuje danas potres, kakav možda u svojoj historiji nije doživio. Krist, za kojega je Šimun prorekao da će također biti »na propast i uskrsnuće mnogima u Izraelu«, uzdignut stoji nad suvremenim događajima kao vječna istina i kao snažna opomena.

To su dakle misli, koje nam se po sebi nameću blagdanom Svijećnice, nameću se trajno, ali danas nekako još jače, još odlučnije. Shvatimo ih dakle! Uđimo u sav njihov domašaj, ali nastojmo da budemo također suradnici u njihovom praktičnom ostvarivanju. Ali nadasve molimo! Molimo da Isus bude svijetlo ne samo našeg, ne samo jednog ili drugog naroda, nego svih naroda. Da Kristovo svijetlo uz trud i žrtve tolikog broja misionara prodre i do onih naroda, koji još uvijek stoje »u tami i u sjeni smrtnoj«. A nadasve da se u tamu više ne vraćaju narodi, koji su jednom osjetili blagu toplinu kršćanskog svijetla. Te još napose da potomci odabranog naroda osjete na sebi ostvareno proroštvo starca Šimuna. Pa da onda Krist postane slava ne samo izraelskog naroda, nego svih naroda i svih vjekova. Slava sviju u vremenu, a konačno slava naša i nagrada u vječnosti. L.

»I VRATA PAKLENA NE ĆE JE NADVLADATI«...

(UZ PAPIN DAN)

Nesnosan zadah ljetne umornosti prošao je kroz ogradu trstike i pokvario mirno i opojno lelijanje valova Genezaretskog jezera.

Osopljeno mnoštvo palo je umorno i gladno na nježni sag pitome djeteline. Putem nijesu marili za hranu, ta ni imali je nijesu, jer čežnja da čuju riječ proroka iz Galileje, zatomila je hlepnju za njom. — Prozreo je Isus u tom času iskrenost i spremnost žrtve izraelskog puka, i sažali mu se naroda. Naredi da posjedaju, pa po jedan hljeb razdijeli na tisuće uzvanika svoje besjede. Sveto Pismo je zabilježilo da je bilo 5 tisuća ljudi.

Malo je dana prošlo, a Isus se vrati u Galileju. Podje na Tiberiatsko jezero, gdje je bio ugovorio sastanak s mrskim farizejima. Čula je ta odurna zajednica za zadnje čudo Isusovo, ali se na pričanje naroda samo bljutavo nasmješila. Mrzili su Isusa više nego li vjerolomnika, pa su ga htjeli omraziti puku. U plahom poletu svoje ujedljivosti zatraže u taj čas od Isusa čudo s neba. Na taj način pokazao bi se Isus dostojnim ili nedostojnim suparnikom Mojsijeve sile.

A uzigro je Sion, kad je Krist uz tutanj i lomnjavu groma i munje sišao i dao prestrašenom Mojsiji naredbu, da je on jedini Bog Izraela. Gdje je snažna Mojsijeva mišica, da razdrobi zlatno tele svojeg naroda?! Da zgnječi zmijino srce drskog farizeja i otruje mlijeko djeci Jakovljevoj?!

»Zaista vam kažem, neće se dati ovomu rodu znak (koji lukavo ištu), osim znaka Jone proroka«.

Ispunio je Bog želju Mojsijevu, Ilijinu i u pepeo pretvorio hram koji su mu farizeji oskvrnuli, a potomke izabranog naroda učinio beskućnicima.

*

U mukloj noći, na bjesno more spustio se Isus Bog i podigao granitnu hrid. Ribaru Petru, koji će unaprijed biti kao sjevernača stalan i nepokretan dao je vlast nad vratima neba.

U doba opće pometnje, strahovite nećudorednosti, u vrijeme u kome živimo, drsko se traži znak, čudo s neba. — Učini, Kriste, čudo pred našim očima, pak ćemo Ti vjerovati da si ih činio u Judeji. — Vjernik vidi čudo Božje dobrote i u sitnom zrnu pšenice. Pravednik, po riječima sv. Pavla, živi samo od vjere. Ali za onoga komu je vjera zamrla, treba upravo množina čudesa. Oni vide uvijek svećenike pred očima i bijesovi kojima ih oni šalju još neće da ih uzmu. Zaludu im da se kupaju u njihovoj krvi kad je ta krv sjena novih i svetih službenika Božjih. Znaju oni da se svi katolici drže Rima kao zemlje svemira. Vide i to da što je labavija veza katolika

s Rimom, to će prije popucati užeta sidra, i takvi će brzo doploviti u njihove vode pa bulazniti kao oni. Vide, grizu se i čude.

Nepoimanje njihovo povećat ćemo mi ovim tvrdnjama i prisiliti ih da traže rješenje iznad ljudske moći i ljudskog uma. Jedne su nasljednike Kristove ubijali, kojega su i prevarili, a drugi su zasjali nebeskom oštrinom i prozrevši njihove zle namjere spasavali čovječanstvo. U nemirno doba kad su se njihova umijeća izredala i pokazali se sposobnima da mute i ruše, Rim je uvijek bio najtočniji barometar svih zbivanja na svijetu. Odakle tome mračnom Rimu toliko spreme i svjetla da bude za budućnost kao i za sadašnjost nepre-varljivi učitelj istine? Zašto je papinstvo kad se je oslobodilo civilne moći, vlasti i sjaja, veličanstvenije i draže nego ikada? Gdje je trajanje »babilonskog sužanjstva«? Da li to, dok je proletarizirani narod tjerao Kapetoviće pod giljotinu, a u Rimu vlada Pio VI.!? Nije li se Pio VII. vratio iz zatočenja, a silni Napoleon plovi na otok vječnog poniženja!? Gdje su dinastije, kraljevstva i carstva, gdje sile bajuneta da ih štite i drže!? Okrenule su se na njih same. Nasljednici ribara Petra još su u lađi i love ribe.

*

Eto čuda. Ne tražite ga na nebu. Medju vama je. To je najmoćnija čarobna šipka za onoga koji hoće da misli i razumno govori. Za svako prelazno doba jedina su dva pravila spasonosna: umom primiti nepomućena načela, a volju osloboditi od predrasuda. Oslonimo se na Rim, sigurnost nam je zajamčena! **O.**

»Osim toga Marijina Krunica ne samo da veoma mnogo vrijedi za nadvladavanje onih koji mrze Boga i neprijatelji su Vjere nego ona također evanđeoske vrline budi, njeguje i prilagođuje dušama sviju. Ona u prvom redu hrani katoličku vjeru kojoj se zgodnim promišljanjem svetih otajstava lako vraća bujanje, i diže srca k istinama od Boga dobivenim. A da je ovo u našim današnjim vremenima, kad nerijetke čak i među Kristovim vjernicima obuzima neko gnjušanje prema duhovnim stvarima i gađenjem prema kršćanskoj nauci, veoma spasonosno, to će svako uvidjeti.

A ufanje u besmrtna dobra ona čini živahnijim, jer nam trijumf Isusa Krista i njegove Majke, o kojem razmatramo u skrajnjem dijelu molitve, pokazuje otvoreno nebo i poziva nas da dostignemo vječnu domovinu. Toga radi, dok smrtničke duše zahvaća tolika požuda zemnih stvari, dok dnevice sve žešće gore ljudi za bogatstvom i prolaznim nasladama, dotle se svi korisno dozivaju k riznici nebeskih stvari »kuda ne pristiže tat niti moljac kvari« i k dobrima vječnoga trajanja.«

(Pio XI u enciklici o presv. Krunici)

SV. DOROTEJA, DJEVICA I MUČENICA

(Blagdan 6. veljače)

Blagdan sv. Doroteje pada evo usred zime. To je u vezi sa samim njezinim mučeništvom, dotično s jednom krasnom legendom o njenom mučeništvu, koju ćemo evo odmah ispričati.

Čudesni dječak donosi sv. Doroteji u košarici voća i ruže.

Kad je naime Doroteja bila vođena na mučenje, ovako je prema toj legendi molila: »Zahvaljujem tebi, ljubitelju duša, koji me u svoj raj pozivlješ.« Kad to ču Teofil, doglavnik poglavice pokrajine Kapadocije, ovako će, izrugujući se, Doroteji: »Hej ti, zaručnice Krista, pošalji mi iz raja tvoga zaručnika malo voća ili ruža.« A Doroteja mu odgovori: »Hoću!«

Prije nego je mač imao da odrubi njenu djevičansku glavu, i ona pred mučenjem bila malo u molitvi, eto odjednom pred njom krasnog dječaka sa košaricom voća i ruža. A ona će dječaku: »Molim te, ponesi to Teofilu.« Naskoro joj mač dokrajči život.

Međutim svoj susret s Dorotejom i njezino obećanje u smijehu ispriča Teofil svojim drugovima. I dok je on još pričao, eto pred njega onog dječaka sa sočnim voćem i s divnim ružama, te će mu: »Evo ti ovo šalje, kako ti je na molbu obećala, sveta djevica Doroteja iz raja svoga zaručnika.« Snebi se na sve to Teofil. Bilo je naime to u mjesecu veljači, i sve je bilo od leda promrzlo, a eto njemu čudesnog voća i svježih ruža!... Uvidio je međutim odmah u tomu prst Božji te uskliknu obraćen: »Zaista je Krist Bog!« Priznavši tako javno vjeru Kristovu, podnese za nju također okrutno mučeništvo.

Dotle eto drevna i divna legenda. Koliko je u njoj prave povijesti, a koliko legende, teško je odrediti. Povijesno je svakako utvrđeno da je Doroteja bila umorena u Cezareji u Kapadociji, i to za cara Dioklecijana. Bila je mučena na razne načine. Postaviše je na mučila i tu su je svakojako mučili. Udarahu je pesnicama u lice, oko nje su vatru palili, dok joj napokon ne odrubiše glavu.

A doista krasan je cvijet bila sv. Doroteja! Ono voće i one ruže, koje je ona dala po čudesnom dječaku dostaviti mladiću Teofilu, tako lijepo simbolišu njen život. Njena je duša mirisala svakakvim krepostima poput ubavih ruža, a život joj bio plodan dobrim djelima kao voćka slatkim plodom. Sve svete stare legende, ako i ne donose uvijek historijsku zbilju, one ipak skrivaju krasnu pouku. I ova je legenda jedna od takvih. S ovog zemaljskog prolaznog i sitnog, prenosi nas u svijet vječnih vrednota i neprocjenjivih dobara... Opominje i nas preko svoje krasne legende sv. Doroteja da i mi postanemo već na zemlji slični mirisnim ružama, da budemo preneseni u vječni cvjetnjak Božji, da postanemo slatko i sočno duhovno voće, određeno za voćnjak našeg Spasitelja.

Molimo svetu djevicu Doroteju, da nam na tome poslu i putu bude ona pomoćnica i pratilica!

S. L.

Tko još nije ispunio svoju dužnost poslavši pretplatu, molimo da to učini što prije.

Početak godine je posljednji rok za ispunjenje te dužnosti.

Napose molimo nove pretplatnike, kojima smo poslali na ogled glasnik, da ga zadrže, i da nam ostanu trajno vjerni.

Svima će za sve što učine njoj na slavu stostruko odvratiti draga nebeska Djevica.

U ŽIVOTU

U životu našem prave sreće nema...
Samo na čas ona razvedri nam dane,
Kao topla zraka ogrije nam dušu,
Zatreperi, zasja i već je nestane...

I dok zadnji trak joj nestaje i blijedi,
Na srce i dušu već je tuga pala;
Praznina i pustoš i jecanje nijemo
Vladaju gdje sreća nekada je cvala...

Ne, to valjda sreća nije niti bila,
Kada bol je vjerno poput sjene prati...
Početak je sreće, možda, tek u nadi:
Da nam samo vječnost sreću može dati..

Zato misli moje često hrle tamo,
U daljine plave, daleko od svega,
Sa vjerom i nadom u sretnije doba
Vječnosti pred blagim licem Svevišnjega..

ANA VELČOVSKA.

KRUNICA ČUVENOG KEMIČARA

Kad je jednom glasoviti kemičar Chevreul bio na prolazu u mjestu Dourdan, budući ga je bio ostavio vlak, otide malo u mjesnu crkvu, da tu izmoli svoju dnevnu krunicu. Upravo se je tu našao i mjesni župnik, koji učtivo pozdravi stranca, oveselivši se ujedno da je naišao na tako pobožnu osobu.

Kad je Chevreul dovršio svoju Krunicu, ovako će župniku: »Vi ste se, gospodine župniče, možda malo začudili ugledavši jednu stranu osobu u ovaj sat u crkvi. Ja sam Chevreul. Ostavio me je vlak, i čekajući na drugi, držao sam da ne mogu bolje upotrebiti vrijeme, nego moleći Krunicu.«

Kad mu je na to župnik odgovorio, kako bi bilo poželjno, da budu takvi svi učenjaci, odgovori mu ovako Chevreul: »Jest, učenjaci su redovno veoma dobri ljudi, osobe pune razbora, slavni u svojim strukama, ali što se tiče Božjih i vjerskih stvari, ne možete pojmiti, kolike su neznalice!«

I doista! Dok se s jedne strane divimo učenjacima, koji su ujedno jednako odlični u poznavanju i naučnih i vjerskih stvari, dotle s druge strane ima veliki broj onih, koji su u znanosti na nedoglednoj visini, ali u poznavanju vjere ispod razine male djece.

Molimo se za takve, da i njima Bog dade naučiti znanost svetaca.

SMRTONOSNI ZALOGAJ

Ivan Šipić došao je u Ameriku bez prebijene pare. Roditelji Marko i Ivanica htjeli su se njega riješiti. Ta samo je jeo i pio, a zarađivao malo ili ništa. Usto je bio neposlušan, prkosan, a iz krčme rijetko je kada izišao trijezan. Dabome, da se pri piću pravdao, psovao, a više se puta i potukao. Zato ga je sud i progonio i osudio radi razbijenih glava, a i radi krađa. Ta valjalo je da mokri grlo, pa otkuda da skuca novca nego na takav način. Eto, zato su ga se htjeli Marko i Ivanica riješiti, a zahvalilo je Bogu čitavo selo, osim birtaša Luke Perića, kojemu je Ivan napunjao tobolac.

Ivan Šipić, kad je prispio u Ameriku, tražio je milostinju od nemila do nedraga, spavao je ljeti na klupi u gradskom parku, a za vrijeme kiše pod strehom, u štali, ili u ispražnjenom kojem sanduku na vašaru. Po ulici tumarao je bos, gologlav, odrpan. Rijetko se kada i oprao, a svaka gamad po njemu je lizala kao po mački ili psetu. Tumarajući tako jednog dana, nabasa na jednu mesarnu. Pročitao je natpis na njoj i doznao, da je to njegov mješćanin Luka Pekić.

— Zdravo, Luka — s posmjehom će Ivan drhćući.

— Odakle me znaš i što drhćeš — kroz debele će usne mesar Luka.

— Pa kako te ne bi znao, kad si iz istoga mjesta kao i ja, a da ne znam drhtati, umro bi od studeni — s posmjehom će opet Ivan.

— A kako se zoveš i čigov si? — opet će mesar.

— ~~Luka~~ mi je ime a prezime Šipić.

— Dakle si ti sin Marka i Ivanice Šipić?

— Upravo, ja glavom.

— A kako si amo došao? — opet zapita mesar Luka, uspravivši se na svoje tanke noge.

— Upravo kao i ti, parobrodom.

— Da, da — a što radiš i kako živiš? — znatiželjno će nadalje mesar Luka isprsivši svoju trbušinu.

— Evo kradem Bogu dane, a živim ni sebi ni svomu.

— Tako; onda bi li ostao kod mene u mesarni?

— I te kako. Stan ću imati, mesa i u petak i u svetak, pa kud ćeš bolje. A plaću?

— Ako je zaslužiš radom i poštenjem — bit će s vremenom i to.

~~Marko~~ je zaista radom i poštenjem zaslužio ne samo da ostane u mesarni Lukinoj, već mu je odredio i mjesečnu plaću. Ispočetka bila je mala, pa veća, tako da je za pet godina namislio kuću kupiti, i mesarnu otvoriti, a onda se oženiti. Dakako, nije tamo zalazio u krčme, na zabave, pa je sve stavljao na dobit — a zrno po zrno pogača, i kamen do kamena palača. I baš se ova ispunila na Ivanu, pa je kupio g. 1925. kuću u P., u predjelu, gdje je najviše Hrvata. Dakako: svoj k svome, pa tako svi kod Luke, a on je svagdano gladio i onako

masnu bradu, pak je isplatio nešto duga, te se okućio i oženio.

Ivan Šipić postao je dakle u Americi dobar kućegazda, a ni malo dobar katolik. Pa nije ni takav došao, a kako će da postane u velikom gradu, i to u mesarni? Tako se događa i mnogima, koji su u domovini bili dobri katolici, a kamo li ne će Ivanu, koji nije znao dobro ni Očenaša, ni Zdravomarije. Naši ljudi dolaze u Ameriku nažalost da nagrnu para, a Bog i duša im je zadnja stvar. Hiljade, milijuni, tamo se viče, a tako je vikao i mesar Ivan. Ali je bez Boga: svaka sreća od trešanja do višanja, pa se ta ispunila i kod Ivana.

Žena Šipićeva Kata, rodom Slavonka, nije bila baš taka. Kojiput išla je nedjeljom i blagdanom k svetoj misi, u mlade petke, a osobito u Veliki Petak nije se ni za živu glavu omrsila. Katkada je molila, a godišnje svete Sakramente katkada je primala, a katkada je propustila. Dakle bila je ni pečena ni varena, štono se kaže, katolikinja. A dobro da je bila i takva, kad joj se Ivan izrugivao, pa čak i psovao, grdio, a više puta i namlatio, pa eto je i ona uz bezbožna postala na pol nabožna.

Bilo je godine 1930., kad se Kata digla rano u Veliki Petak da uredi kuću, a onda je uredila djecu Mirka i Milicu, pa pošla u crkvu da obađe Božji Grob i da prisustvuje žalobnim obredima muke Gospodinove. Sluškinji Petrici naredila je, da skuha varivo i ispeče ribu. »Pazi, Petrice«, rekla je na vratima kuće, »da bude posno i sve u redu, a ja ću se vratiti oko podne.« Mužu nije rekla ništa, ta on bi joj se narugao, a i zabranio bi joj, a nju tako srce vuče u crkvu!

Upravo je odbilo jedanaest, kad je mesar Ivan Šipić unišao u kuhinju. Ovog puta došao je ranije no obično, jer je danas Veliki Petak, pa malo je i zaklao, a malo imao i mušterija. »Koja šteta — stoput je jutros progunđao — za mene i za sve mesare, a to sve što ljudi vjeruju u neke gluposti i ludorije popovske!«

— Gdje je žena, gdje su djeca? — zapitao je Ivan sluškinju.

— Pošla je u crkvu, gospodaru, sa djecom — odgovori Petrica.

— U crkvu? — začuđeno će i srdito mesar Ivan. A kada će se vratiti?

— Rekla je za podne, a meni je naredila što da skuham i ispečem.

— Varivo kuhaš! — srdito poviče Ivan, dignuvši poklopac s lonca — a evo na roštilima naslagala si ribu da se peče!

— Gospodarica je kupila i naredila — bojažljivo će Petrica.

— Jedite vi varivo, kao moja krmad, a ja ću te oborite ribe i kobasice — i siđe po nju u mesarnu.

Usto je prispjela Kata sa djecom, pošla u sobu te i sebe i djecu presvukla u kućna odijela.

U dvanaest točno pristavila je sluškinja Petrica varivo pred gospodaricu i djecu, i još nijesu dobrano ni posjedila, kad prispije mesar Ivan sa kobasicom.

— I danas ćeš jesti kobasice? — začuđeno će Kata.

— Pa što je danas? — zapita podrugljivo Ivan.

— Veliki Petak! — sa strahopočitanjem odvrati Kata.

— Veliki Petak! Veliki Petak! — ponoviše djeca sa kašikom na ustima.

— Meni je Veliki Petak kao i svetak, posprdnim će smijehom Ivan i uze nož, viljušku, razreže i uvali dobrani komad kroz debele usne. Oh, kako je tečno i na Veliki Petak, a ma baš mi prija! — žvačući ponavljaše Ivan.

— Nesretniče! Ako jedeš, barem se ne rugaj — ukori ga Kata. Vidiš, Onaj, koji je za nas današnji dan bio raspet gleda te — i pokaže prstom na propelo na zidu.

Pogledala su djeca, a pogledao je i Ivan na propelo, i za čas popne se na sjedalicu, izvadi prljavi rubac i pokrivši ga reče: »Sada me neće gledati!«

Ivan je sada slasnije jeo kobasicu i, kad je pojeo, digne rubac i reče podrugljivim posmjehom: »Sada neka gleda, koliko ga je volja«. Reče i pade sa sjedalice namah mrtav!...

Mesar Ivan Šipić ležao je mrtav na krevetu, kad stigne liječnik i svećenik. Prvi ustanovi, da je pokojnik umro od srčane kapi i slegavši ramenima nadoda: »Što ćemo: poslije smrti lijeka nema!« A svećenik: »Ni pokajanja!«...

O. Lujo Matijaca.

NA DAN PEPELNICE

»Spomeni se, čovječe, da si prah, i u prah ćeš se pretvoriti.«
(Opomena sv. Crkve na prvi dan sv. Korizme.)

Baš u času, kada oblast
Posvud silnu ima pakô,
Kad je jasno, da sve ljudstvo
Kreće stazom naopako;

Kada slavlje grijeh svud slavi,
Kad poštenje svud se gazi,
Kad se samo tijelu služi,
A na dušu nit ne pazi,

Crkva sveta, naša Majka,
Taj nas mjesec blago kara:
Pazi, sinko, da prah jesi,
I u prah se sve pretvara.

Pazi, sinko, da sva slava
Ovog svijeta nedostaje
Duši ljudskoj, kojoj samo
Krist s nebesa mir podaje.

Jedno samo je potrebno,
Jedno jeste izvor sreće:
Spasit dušu — a ostalo
Sreći pravoj vodit ne će.

O tom jednom Crkva sveta
U Korizmi dnevno veli;
Spas ti duše neumrle
Crkva sveta samo želi.

Slijedi dakle Crkvu svetu,
Slušaj glas nam Majke mile,
Pa te svladat neće pako,
Niti ine crne sile.

Pa će nakon ovog svijeta,
Punog borba, punog vaja,
Punog trnja, punog boli,
Svanut sunce vječnog raja.

ANTE BELANIĆ.

MOJ PUT K BOGU

VJERSKE USPOMENE

III.

DJETINJSKI DOŽIVLJAJI

Kad mislim o vjerskom životu mojih roditelja, tuga mi stisne srce.

Moj otac i moja mati su bili ljudi, koji su stvorili svoj pogled na svijet u duhu 1870-tih godina. To je bilo vrijeme materijalističkih i pozitivističkih nauka u Rusiji, pa su i moji roditelji prošli kroz tu rušilačku školu. Tragovi su se njezina utjecaja zadržali kod njih kroz čitav život.

Misleći na svoje djetinjstvo, sjetim se kako su mi koji put otac i majka govorili o Bogu, ali oni su to činili bez čvrste vjere i potpunog uvjerenja; samo naime zato da ispune svoju odgojiteljsku dužnost.

Otac mi je bio ne samo prvi ruski životopisac glasovitih evropskih mislilaca-pesimista, i to njemačkog Artura Schopenhauer-a (1788.-1860.) i talijanskog Đakoma Leopardi-ja (1798.-1837.), nego i njihov vjerni sljedbenik. Kasnije je bio zanesen filozofskom naukom Hartmann-a, koji se nalazio pod snažnim utjecajem budizma, kao i naukom Frederika Nietzsche-a (1844.-1900.) o nadčovjeku. Sve ga je to daleko odvelo i od kršćanske vjere i od kršćanskog nazora na svijet.

Izlaz ruskog cara u Moskvi (XVII. stoljeće)

Moja je majka u mladosti marljivo proučavala prirodoslovne nauke i ostala je po svojim pogledima materijalistkinja kroz čitav svoj život. Ne mogu nigda zaboraviti jednog događaja. Uoči moga vjenčanja sjedio sam u njezinoj sobi. Najedamput će mi ona: »Govoreći pravo, trebalo bi, da po običaju mi tebe blagoslovimo. Ali to je samo prazna formalnost, bez koje, naravno, možemo se lako proći«...

Sjećam se, kako su me zabolile ove njezine riječi.

Ali evo, što je vrlo značajno za zadnje dane života mojih roditelja.

Malo prije smrti moga oca, ja sam ga sreo slučajno na jednoj od tihih i zabačenih ulica Petrograda. Bilo je veče. Po crkvama već je bila prestala večernja služba Božija. Na veliko moje iznenađenje naišao sam na moga oca, kako izlazi iz jednoga od malih petrogradskih hramova. Zapazivši moje očito iznenađenje, reče mi u nekoj zabuni, kao da se zastidio, i gledajući na stranu: »Ali, znaš, treba koji put u crkvi čelo prekrstiti« . . .

Živo se sjećam i drugog događaja . . .

To je bilo za svijetle majske noći, godine 1904. na našem posjedu pod Petrogradom. Tvrdo smo spavali. Ako svanuća došao je otac u našu sobu da nas probudi. Reče nam, da je veoma rđavo i teško našoj majci, koja je odavno patila od bolesti srca. Kad smo dotrčali u donji sprat naše kuće, gdje se nalazila njezina spavaća soba, sve je već bilo svršeno. Pred nama je bio njezin hladni leš. No kad sam ja kroz gorke suze promatrao mrtvo tijelo, opazio sam, da su prsti desne ruke u moje majke bili složeni tako, kao da bi bila htjela napraviti znamen križa.

Često se s nekom utjehom spomenem ovih dvaju događaja iz života svojih roditelja. Spomenem se i u isto vrijeme zahvalim Gospodinu Bogu za Njegovu veliku milost. — U zadnje dane života Svevišnji je doveo moga oca, odricatelja i pesimistu, u svoj hram. U zadnjim časovima života mojoj je majci, okorjeloj materijalistkinji, Bog nadahnuo misao o Sebi i želju da napravi znamen križa.

U ovim ozbiljnim i zadnjim obraćanjima k Svevišnjemu, možda su oni upoznali svoje kobne zablude i grijehe nevjerstva, što ih je pratilo čitav život.

Misleći o tome, i nehotice zavapim Gospodinu Bogu, da im oprosti grijehe i da ih primi u Svoj nebeski dom.

*

Veoma dobro pamtim one trenutke, kad mi je prvi put, još malom djetetu pamet obuzela misao o Bogu.

Ali ova misao nije bila u vezi sa nesigurnim i neuvjerljivim riječima mojih roditelja o Gospodinu Bogu.

Mi smo tada stanovali u Petrogradu, na obali rijeke Neve, u starinskoj kući Akademije Znanosti, gdje je moj otac zauzimao mjesto tajnika Konferencije.

Bila je vedra aprilska večer. Ja sam sjedio, pamtim to kao sada, na velikom kuferu, koji je stajao kod prozora našeg prostranog pretsoblja, i gledao kako sunce baca zadnje zrake na već potamnjelu Nevu.

Iznenada je i potpuno neočekivano čitavu moju djetinsku dušu obuzeo jak nemir. Ovog trenutka će se sakriti sunce; i dođe tama, koje sam se u djetinstvu toliko bojao. I bez obzira, što sam se nalazio u stanu, koji je bio pun svijeta, postade mi strašno tjeskobno u nekakvoj osamljenosti pred noći koja je nadolazila.

Tad sam okrenuo svoj pogled prema nebu. Tamo prema riječima mojih domaćih i susjednih ljudi boravi veliki Bog. U duši je mojoj tad odmah sve postalo svijetlo i u nju je tekao potok hrabrosti i vedrog, jasnog mira.

Neki je glas razgovjetno kazao tada mome srcu: »Nemaš se čega strašiti, kad je uz tebe veliki i dobri, preblagi Gospodin Bog« . . . Praznina, koja je malo prije bilo u mojoj duši, sada je bila ispunjena: meni se činilo, da je nekakva svjetlost ogrijala moje djetinsko srce.

I dođe mi želja da se pomolim. Znao sam na pamet vrlo malo molitava, ali sa snagom žive djetinjske vjere započeo sam ih ponavljati, gledajući u visoko proljetno nebo.

A zatim, kad su sve poznate mi molitve bile već izgovorene, ja sam započeo obraćati prema Bogu svoju potpuno prostodušnu i ohrabrenu molitvu i čini mi se, da sam tada prvi put u životu zahvalio Bogu za onu pobožnu samosvijest, koja je taj čas prožimala čitavo moje biće.

Dobro ne pamtim koliko je vremena trajalo ovo molitveno stanje. Samo znam, da je duševno uzbuđenje bilo veoma snažno i da se nije iza toga ponovilo dugo vremena. Umoran iznenada sam zaspao. Roditelji me nađoše gdje tvrdo spavam na kuferu, te me poniješe u krevet.

U dvorcu u Carskom Selu (Izlaz carice Katarine II.)

Mislim, da mi je tada bilo 5 — 6 godina. Jasno pamtim, da sam kasnije često, dok sam bio pri molitvi, kušao oživjeti i ponoviti molitvene doživljaje one aprilske večeri. Što mi je to bolje išlo za rukom, to je vatrenija i lakša bila moja molitva.

Za sabranost u molitvi falio mi je poučni, živi primjer. Nijesam ga mogao naći kod bliže svoje rodbine pa mi ga je preblagi Gospodin Bog ubrzo poslao — u osobi jednog izvrsnog i pravednog čovjeka, koji je bio dobar poznanik moje porodice.

*

Moj je djed, artilerijski general, poginuo kao žrtva nesretnog slučaja: izubijali su ga na smrt konji... Poslije njega je ostao, osim druge djece, maloljetan sin Đorđe, kojega je moj otac uzeo kod sebe na odgajanje.

Trebalo je ozbiljno promisliti o njegovoj izobrazbi. Na preporuku rektora Moskovskog sveučilišta, bio je primljen u kuću moga oca, kao domaći učitelj moga strica, mladi filolog Vasilije Osipovič Maksimov, stručnjak za ruski jezik i književnost.

Stalno veseo, ljubezan i veliki dobričina, on je ubrzo postao opće obljubljen u kući mojih roditelja. Ali se dogodi da se on naglo razboli od veoma teškog trbušnog tifusa.

Kad su ustanovljene ozbiljne komplikacije, trebalo je da moji roditelji prevedu Maksimova u bolnicu. Ondje mu je, bez obzira na brižljivo liječenje i njegovanje, svaki dan bilo sve gore.

Jednom, u veče, kad je moj otac došao u bolnicu da obađe Maksimova, primarius je dozvao oca u svoj kabinet pa mu rekao, da je pohoditi bolesnika uzaludan posao: već nikoga ne može da prepozna; započela je agonija, pa Maksimov ne će moći živjeti do jutra.

Moj otac, koji je veoma volio nastavnika svog mlađeg brata, povratio se kući u velikoj tuzi. Proveo je noć veoma rđavo — u očekivanju neminovnog i kobnog svršetka, pa u jutro ponovo otišao u bolnicu da čuje vijest o smrti jadnog Maksimova.

Bilo je neizrecivo radosno njegovo iznenađenje, kad je doznao od liječnika, koji mu je izišao u susret, da je Maksimov živ.

»Dogodilo se potpuno neshvatljivo i neobično čudo«, rekao je, sav uzbuđen primarius. Naš se pacijent, u tačnom smislu riječi, vratio s puta u drugi svijet... Sada se nalazi na putu sigurnu ozdravljenju.

Kad je Maksimov doznao za pohod moga oca, on, bez obzira na veliku svoju slaboću, stao moliti liječnika da pusti oca u bolesničku sobu.

Veoma uzbuđen, ušao je moj otac k bolesniku. Pogledavši ga, začudi se nekoj neobičnoj mirnoći i radosti koja se odrazivala na licu bolesnikovu.

Glasom isprekidanim od velike slaboće, započeo je Maksimov svoje pričanje.

U početku prošle noći bio je konačno izgubio svijest. Iz početka mu se činilo, da leti u nekakav crni ponor pa da je zatim u samrtničkoj tuzi počao lutati po neprovidnoj tami.

Iznenada, u daljini on je opazio neku svijetlu točku, što se postepeno približuje k njemu. Nekakov mu je glas rekao: »Eno Krist!«.

Kroz nekoliko je trenutaka Maksimov vidio Krista. Krist mu je pružio svoje ruke. On je bio takav, kakvim ga slikaju, kad izgovara beskrajno utješne riječi: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj sladak i breme je moje lako«. (Mat. 11. 28-30).

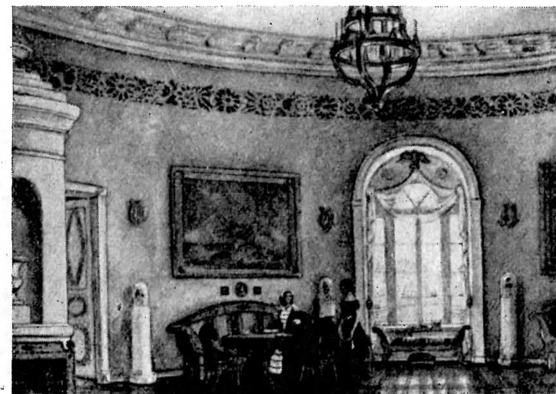
Krist, ne odnoseći svog stalnog pogleda s Maksimova, reče mu: »Ti ćeš se povratiti u život i živjet ćeš dugo. Ali od sad moraš posvetiti svoj život Meni«.

Zatim se lik Krista počeo gasiti, rasplinjavati se i napokon je iščeznuo. A Maksimov je došao s svijesti sav u znoju, a osjećao se zdravim.

Od tog je časa nastala potpuna promjena kod Maksimova. On je proživio kod nas još četiri godine. Svi smo ga smatrali velikim pravednikom, gotovo svecem.

Nikad se nije uzrujavao, nitko nije čuo od njega ni grube ni oštre riječi. Ponizan, krotak i blag sa svima, on se sve svoje slobodno vrijeme bavio molitvom.

Kad je moj stric Đorđe, koji je bio sjajno pripremljen od Maksimova, stupio u Vojnu Akademiju, Maksimov nas je ostavio. Primio je skromnu službu inspektora (t. j. pomoćnika direktora) u gimnaziji u Novgorodu.

Gostinjska soba u jednoj starinskoj ruskoj kući

U ferijalno vrijeme on bi došao kod nas i dugo gostovao u našoj kući. Moje su djetinjske uspomene tijesno vezane s njegovim svijetlim likom.

Moj ga je otac, koji je imao tada velikih veza u višem službeničkom svijetu, uzalud nagovarao da ostavi svoje skromno mjesto; i obećavao da će se sam pobrinuti za bolju njegovu karijeru.

»Zašto to?« govorio je mirno Maksimov, ne popuštajući uvjeravanju moga oca. »Božji je posao moguće vršiti na svakom mjestu. Možda je u skromnijem položaju vršiti ga lakše, nego u položaju visokom. Meni je povjerena odgoja mladeži i ja je odgajam u duhu Krista, koji živi u mom srcu«.

Popularnost je Maksimova između njegovih đaka bila velika. Mnogo godina kasnije imao sam priliku sresti kojeg od njegovih bivših učenika: oni su govorili o svojem učitelju sa suzama na očima.

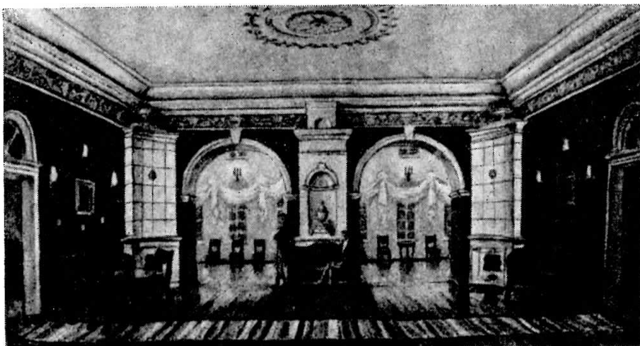
Kad je Maksimov gostovao kod nas, obično mu je bila određena soba pored sobe za djecu. Provodio je potpuno umjeren i pravilan način života. Redovito već u 8 sati u večer odlazio je u svoju sobu.

Ja ležim u svojem djetinskom krevetu i pažljivo pratim, šta se zbiva u susjednoj sobi, jer Maksimov nema običaja zatvarati vrata.

On se približi k stolu, stavi na njega sliku Krista Spasitelja, koja ga prati posvuda, zatim upali svijetlo kandila pa započne svoju molitvu.

Sa strane, iz svog kreveta, promatram njegovo lice. Ono je strogo, možda malo tužno, ali oduhovljeno i osvijetleno nekakvim unutrašnjim sjajem. Često klekne duboko, do zemlje se klanja i meni se čini, da sve unaokolo od njega sja nekakvom svetošću.

Moli dugo — jedan sat, katkad i dva... Pratim svaki njegov kret, osluškujem šapat njegove molitve, a zatim nehotice započnem moliti zajedno s njim. Tiho i kradomice, siđem s kreveta, stanem u tamni kutić svoje djetinske sobe, pa klečim, kao i on, na hladnom podu.

Salon u starinskom ruskom domu

Ovi su molitveni satovi bili najbolja nauka pobožnosti. Oni su bili bolji, nego svakovrstne pouke i upute, jer je njihova pouka išla od srca k srcu, od velikog srca jednog pravednika — malomu srcu jednog djeteta, što je još bilo čisto od zemaljskog zla i poroka.

O, kako zahvaljujem Bogu, što mi je poslao na djetinskom mojem putu, onog čistog i svetog čovjeka! Njegov primjer i njegove molitve dale su mi upravo ono, što je falilo ranim mojim godinama.

Surov nas je život kasnije rastavio i ja nisam više imao Maksimova pred mojim očima. Ali je njegov svijetli lik zauvjek ostao jedna od najboljih uspomena moga djetinjstva.

U hladnom i tamnom našem životu milosrdni Gospodin pokatkad zapali velike svjetionike, koji ne samo osvjetljuju, nego i ugrijavaju naše srce. Ti su svjetionici pravedni ljudi: njihov primjer nam pripomogne da se podignemo gore, k Bogu. I ja sam srećan što je takav svjetionik Gospodin Bog preda mnom zapalio u danima moga dalekog djetinstva, u liku nezaboravnog Vasilija Osipovića Maksimova.

(Nastavit će se.)

Sergije V. Štejn
profesor

U »MORSKOJ KUĆI«

ROMAN IZ SUVREMENOG ŽIVOTA

2.

Kolovoški su dani izgarali u požaru ljetnjeg sunca. Poljana je do »Morske kuće« izgledala pravo garište. Tek je osam sati. Blizu »Morske kuće« nastaje galama i metež. Igraju waterpool. Dovikivanje i nadvikivanje igrača pravi zaglušljivu galamu, koja je najjača, kad se zrakom prolomi jednoglasni otegnuti poklik: Go-o-ol... Ipak to igranje razbija bar donekle bolničku monotoniju. Bolesnici, koji mogu, iziđu pred kuću i promatraju igru.

Tako se jednog jutra ispred prozora sobe brata Rajka skupilo nekoliko pacijenata. Zabavljali su se branjem smokava. A bila je vještina ubrati koju, jer je stablo bilo udaljeno od ograde. Trebalo je granu privući štapom ili se nagnuti preko ograde uz pogibelj da padneš.

Valjda su doznali, da je u bolnicu stigao neki »fratar«, jer je mladić, koji je brao smokve, došao na prozor i kazao:

— Oče, hoćete li vi koju smokvu? Svježe su. Gledajte!

Začudio se, što ga zove »oče«, jer je on još bio klerik. Podigne glavu s jastuka i vidje, gdje mu mladić pruža smokve raspukle od zrelosti.

— Hvala ti, mladiću! Ne mogu ih jesti. Ali evo tebi kutiju slatkiša, da je razdijeliš s tvojim drugovima.

Dok je uzimao, on je najednom zavikao — oprostite na izrazu — kao da netko reve. Da, baš tako, jer je jedna bolesnica iz obližnje sobe smijući se rekla: »Evo ti trave, dođi amo...«

— Što ti je? — zapita ga brat Rajko.

— Ah, oče, otkad sam se razbistrio spopada me neko zijevanje, ali ne smijem zijevnuti, jer mi se čini, da bi mi pukla sva pluća. Zato se sustežem, a onda mi iziđe onako čudan glas.

Brat Rajko se digne. Spusti zavjesu na prozorima, da ne izgori i onako već užarena soba, pa iziđe pred kuću. Bio je to prviput poslije dugog ležanja da je izišao. Liječnik mu je dozvolio, ali samo ujutro kad nije imao ognjice, koja je popodne bila uvijek vrlo visoka. Nije nikoga poznavao osim Dobroslava. Sjeo je na pripravljeni stolac i otvorio neku knjigu. Nije čitao, nego besvijesno buljio u knjigu. Htio je samo, da ga ne smetaju oni što prolaze i da ne mora razgovarati. Do njega je ležao Dobroslav i čitao novine. Prema njima je dolazio neki bolesnik i, hvatajući se za prsi, postajkivao bi i vikao:

— Te, Be, Ce, — prokleta bila!

— Što ti je, Simon? — zapita ga Dobroslav.

— Ma, eto, ova zaduha ne da mi mira. Ležati ne mogu, a ako malo više hodam, onda se zadušim.

— Pa sjedni, odmori se malo!

Brat Rajko ga promatraše. Bosonog. Koža mu je na nogama bila crna i debela kao da nikada nije nosio cipela. Ruke ribarske: otvrdnute od žuljeva i pocrnjele od morske soli. Kroz tamnu kožu na pravilnom licu odražavalo se neko rumenilo. Ognjica. Oči su mu bile svijetle i nemirne, a čelo visoko.

— Kako se osjećaš, Simon? — zapita Dobroslav.

— Slabo, gospodine! Prvo jugo, koje dođe, odnijet će me. Ili će srce klonuti, ili želudac izdati, ili pluća prestati raditi. Svakako, jedna će me bolest odnijeti.

— Ajde, Simon, ne govori tako! Ti ćeš opet loviti.

— E, da mi je! Cijeli bih život, koji ću još preživjeti dao, da mogu sada samo jedan sat loviti. Ali ne mogu. Nekidan sam se bio spustio do hridina, ali se vratiti nijesam mogao. Morali su me nositi. Sreća, imamo ovdje fratra, ako dođe do gustih...

Brat Rajko se osmjehne.

— Da, vele časni! Kad biste znali moj život, ne biste se čudili, što ljubim more i ribe.

— Vi ste zacijelo onaj, što je do moga prozora neko jutro motrio more i brojio desetak vrsta riba.

— Desetak?! Znam ja sve ribe u moru. I ni jedna ne će izbjeći mom oku. Imam dobar vid. To je jedino, što na meni vrijedi. Zubî nemam, glava oćelavila, prsi izagnjile, ruke klonule, a noge izdale. Ali očima mogu raspoznati ribu i u dubljini i na daljini. Nijesam zaludu po čitavi dan sjedio na obali i po oštrim sekama derao pete — reče Simon podignuvši nogu. Na koži se opažahu brazgotine kao slike oštrinâ i raspuklinâ dalmatinskih hridina.

Bratu Rajku se pričini kao da gleda pred sobom ribare svog dugog, lijepog otoka. Ali oni su zdravi.

— Pa kako ste se razbolili?

— Rat me je ubio. Bolovao sam od malarije. Sjećam se još dobro, da sam kao zarobljenik u Italiji skočio sa svom ognjicom u more. A onda nevolja, glad — moj gosparu... — prekine Simon pričanje, jer ga je počela moriti zaduha.

Sunce je već odskočilo i sužilo sjenu, gdje su bolesnici ležali. Kao strogi stražar potjeralo ih je u mali još zasjenjeni trokut. Oni se boje njegova pendreka i stoje tijesno poredani uz zid. Jer dosta je, da ih jednom ošine i da zadugo osjete toplinu njegova udarca.

— Vrijeme je doručka. Sunce je došlo do crte — reče netko pokazujući crtu na zidu i vukući sjedalicu u hlad.

— Sad će Velika donijeti jelo — javi se Simon.

I nije dorekao, kad se pojavi djevojka s debelom pregačom, ševrljajući i noseći veliki lonac. Prignuta joj se glava ljuljala kao da nije čvrsto pričvršćena. U čitavom je držanju bila nezgrapna i neugledna.

— Velika, ispala ti je cigareta — dobaci joj Dobroslav.

Spontano se okrene. Kad je vidjela, da je prevarena, zaviče:

— Ne pušim ja, Bo... i zapne joj kletva, jer je pred sobom ugledala fratre. Bolesnici su se glasno smijali, a ona je stajala nepomična, zajapurenih obraza od stida.

— Ne boj se ti, Velika, vele časnoga. On je dobar čovjek. Ne će te tužiti doktoru — ohrabri je Dobroslav.

Otišla je zasuzenih očiju. Bratu Rajku rastumačiše slučaj. Velika je Crnogorka. Tužila se, da je bole prsi, a jer je bila siromašna, otpremiše je amo. Bolesna na plućima nije bila, ali je zadržaše, jer nije nikako htjela otići. Sama se je ponudila, da će nositi bolesnicima hranu. Suluda je. Kriomice puši, a budući da liječnik tjera iz bolnice, koga ulovi da puši, bojala se drugog bolesnika.

Digoše se pacijenti da doručkuju. Bratu Rajku se nije žurilo. Dirnula ga je bijeda te djevojke. Zar ljudi nemaju osjećaja za beskućnike?... Iza sebe je čuo žurne, nespretne korake. Bila je Velika, koja se vraćala u kuhinju.

— Velika, kako ti je ovdje? — zapita veselo brat Rajko.

— Ah, gosparu, blago meni, što sam ovdje! — uzdahne. Na njezinim zamagljenim, bezsvijetlim očima opažalo se zadovoljstvo i smirenje. Valjda se je ohrabrila, što je »fratar« zove.

Brat Rajko nije mogao vjerovati. On to ne bi zaželio najgorem neprijatelju.

— Zbilja ti je dobro?

— Jest, jest. U C... sam morala vući strancima kufere, mesti ulice, nužnike, a sve za koji dinar. Ovdje imam riže, mesa, kruha... — tumačila je Velika i klimala glavom.

— A da se razboliš?

Šutila je. Njezina pamet nije dopirala tako daleko. Njoj je sada dobro, a što će biti sutra, ne misli.

Brat Rajko se digne da doručkuje. Putem je mislio, kako su neshvatljivi vrhunci bijede. On bi dao sve na svijetu, da može ostaviti ovu kuću, a ta djevojka ostavlja svijet, da je prime. Zašto? Za komad kruha. On ga ima. A zar nijesu teži bolovi, kad čovjek gladuje, nego kad boluje

od sušice? Velika je mnogo puta to iskusila u životu. I bratu Rajku su bivale sve jasnije njezine riječi uza sav njihov tragičan sadržaj. Bijeda je veća od bola.

Vratio se odmah vidjevši neukusan doručak. Bolnička mu hrana nije prijala. Sjedne na prijašnje mjesto.

Iza kuće se čulo neko neakordirano pjevanje i smijeh. Domalo je ugledao, gdje prema njemu dolaze tri mladića skoro jednake visine i dobi. Jednoga je od njih prepoznao. Bio je onaj, što mu je nudio smokve. Vidjevši brata Rajka prestadoše pjevati, ali su se još uvijek smijali. Kad su došli do njega, onaj poznati mladić gurne drugoga i smijući se reče:

— Oče, ovo vam je »Turčin«. Vi znate za onu: »U Turčina ni vìre.«

Lijep mladić, potpuno zdrava izgleda, oštro pogleda supatnika. Naslanjao se o dugački štap.

— Pa i muslimani su ljudi — odgovori brat Rajko i pruži svoj trojici ruku. Oni su govorili svoja imena: Ivo Blačić, Misin Bramov, a treći se predstavio sasvim službeno:

— Imam čast predstaviti se: Mihajlo Protić. — Po držanju se vidjelo, da puno sebe cijeni. Bio je veoma suh. Haljina je na njemu visjela ko na štapu. Blijede su mu uši neobično stršile ispod crnih vlasiju. Tipičan sušičavac.

— To vam je »šizmatik« — opet će Ivo.

— Tako?! Onda tri mladića, tri vjere. Zbilja zanimljivo.

Brata Rajka je najviše zanimao mladi musliman. Prviput u životu da govori s muslimanom.

— Misine, čemu taj štap? — zapita ga.

— Bolujem od t. b. c. kostiju. Tu na kuku su mi tri velike rane, pak ne mogu hodati bez štapa.

— Opazio sam ja, da ti nijesi kao drugi. Zdrav izgled, lijepa boja...

— E, oče, ne znate vi, da sam se ja jutros pržio na suncu ko tele na vatri. I opet moram poći. Pa koje čudo da sam se zarumenio?

— Sjednite, sjednite, ljudi Božji — molio ih je brat Rajko.

— Sad će vizita, oče, pak moramo u krevet — odvrati Mihajlo. — Uostalom ne zamjerite nam, ako koju večer banemo u vašu sobu. I onako ste sami. Razgovarat ćemo.

— Bit će mi veoma milo — odgovori brat Rajko.

3.

Vrata sobe brata Rajka bila su pritvorena. Poslijednovno je sunce oblilo vrelinom južnu stranu kuće, da bi se opario, tko bi držao otvoren prozor. Najbolje je zatvoriti prozor, a otvoriti vrata, da s hodnika uđe malo hladnoće.

Izmjerio je temperaturu. 38.5⁰ C. Uznemirio se. Već tri mjeseca ista temperatura. Najradije bi udario toplomjer o tle. Ako ovako potraje, onda je gotov.

— Bože moj, daj mi snage — šaptao je.

Nečija je glava virila kroz poluotvorena vrata.

— Tko je to? — zapita brat Rajko.

Maleno dijete bojažljivo rastvori vrata i uđe. Zagledalo se po sobi i šutilo. Brat Rajko se začudio, kako je moglo ući u bolnicu.

— Čiji si ti, mali?

— Mamin — odgovori veselo.

Najednom se njegovo lice uozbilji.

— Zašto vi ležite, i Anka leži?

Brat Rajko se dosjeti. Valjda mu je bolesnica iz br. 11 sestra.

— Pa spava mi se — odgovori mirno. — A jesi li vidio Anku?

— Nijesam. Mama je rekla, da ja ne smijem unutra, jer da Anka spava.

Netko ga je zvao. Odletio je, a da nije ni pozdravio brata Rajka. A on je ostao ganut do suza zbog tog nenadanog posjeta. Možda mu je krasno maleno dijete, s čijeg je prozirnog obraza odsijevala bjelina nevinosti, htjelo pokazati svoje povjerenje u majčine riječi. Možda ga je htjelo prekoriti za nemir onih bezbrojnih popodneva, dok je mjerio temperaturu. Zašto ne bi i on bio maleno dijete, koje vjeruje svom nebeskom Ocu. Dijete je ušlo u njegovu sobu bez bojazni, da će se zaraziti. Mirno je, jer ga je dovela majka. I brat Rajko se zastidi svoje slabosti i zaborava. Njegovom dušom prostruji osjećaj smirenosti i predanja u volju Božju.

— Da, Bože, vjerovat ću, da ti nada mnom bdiješ, pak što se dogodilo...

*

Večer. Na hodniku se čuo smijeh i žamor, koji se stišao tek kad su dvije ruke izmjenično zakucale na vrata sobe brata Rajka. Ušao je prvi Ivo, kome su još ostala otvorena usta od smijeha, i Mihajlo prisilno uozbiljen.

— Dobra večer, oče!

— Dobra večer, dobra večer — odvrati brat Rajko — ali, gdje je Misin?

— Bit će kod svoje Danice — reče porugljivo Ivo.

— Što ste tako veseli večeras?

— Pa, eto — započne Mihajlo — Ivo kaže, da je večerašnja govedina bila stara ko osušena baba od 80 godina, koju ne možeš ni pogledati.

Ivo se usmjelio:

— A ona salata! Ono je samo korjenje, a listove su izjele ptice. Slabo ćemo mi ovako, oče. Daju nam kuhanu jabuku bez šećera, zelje nezačinjeno, krumpire preklanjske...

— Ma ostavi to sada — upadne ljutito Mihajlo. — Što gnjaviš vele časnoga kao da će ti on donijeti ulja i šećera.

— Neka zna kakova je pravda na svijetu — drhtavim glasom poviče Ivo. — Neka zna! Zašto da ja bolestan budem gladan, a oni bogati lopovi i zdravi i siti.

I kao da se probudio u njemu neobuzdan čovjek naših otoka, lupne nogom i pljune u zrak povikavši:

— Najbolje je uzeti nož i klati kao što kolju u nekim zemljama. Barem ti je srce na mjestu...

Valjda se je zasramio svog čina, jer je izgovarajući ove riječi htio izići iz sobe.

— Čekaj, Ivo! — prijateljski ga zadrži brat Rajko. Nijesi nego došao. Čekaj, da se malo nasmijemo. Ti se znaš šaliti. Samo lako prelaziš iz krajnosti u krajnost.

Zaustavio se i opet sjeo. Brat Rajko ga veselo pogleda i reče:

— Vidiš, Ivo, i sam kažeš, da nema pravde na svijetu. Mora je barem biti na drugom. Ti kao katolik znaš, da se naše patnje bilježe na nebu, ako ih strpljivo snosimo. Nema smisla vaditi nož na bližnjega, kad će pravedni Bog svakoga kazniti. Pa eto ti kažeš, da pravedan trpiš. A što bih kazao ja, koji nijesam nikakve radosti svijeta okusio, koji sam svoju mladost darovao Bogu i dobio tuberkulozu? Pusti, Ivo! Bog bdije nad nama kao majka nad malenim djetetom.

Ivo je prignuo glavu i stiskao zube. Nije ništa odgovorio.

— Pustimo to, oče — upadne Mihajlo. — Što bi bilo kad bih ja otvorio svoju knjigu. Što mi koristi plakati i buniti se. Znam, da sam bio konobar, koji sam radio i noću i danju, zatvoren, a slabo plaćen, i da sam radi toga dobio sušicu. Ali ostavimo to! Ja bih vas nešto ozbiljnije htio zapitati. Eto, vidite: mi tri mladića — tri vjere: musliman, pravoslavac i katolik. I svak od nas drži svoju vjeru najboljom. Zašto onda katolici govore, da se ne će spasiti tko nije kao oni?

— Nije istina, da se ne će spasiti — odgovori brat Rajko. — Svaki onaj, koji ne zna za pravu vjeru i obdržaje dobre zakone svoje vjere: bilo naravni zakon kao što čine pogani, bilo objavljeni kao što čine kršćani, spasit će se. Bog ne će nikoga nepravedno i bez krivnje osuditi.

Netko je pokucao na vrata.

— Naprijed, Misine, zaviče Ivo, komu se opet vratilo dobro raspoloženje.

Kad je Misin otvorio vrata, dovikne Ivo bratu Rajku:

— Ecco Turco alla predicha... (Evo Turčina na propovijedi.)

— Vidiš, Misine — zovnu ga Mihajlo. — Otac kaže, da ćeš se i ti spasiti. Nije, dakle, istina, što smo ti mi u sobi govorili, da, ako se ne pokrstiš, da ne ćeš vidjeti Muhameda ni pogladiti mu bradu.

Nasmijaše se, ali Misin ostade ozbiljan.

— Nemoj se uvrijediti, Misine — prihvati brat Rajko. — Mihajlo se šali.

Misin je samo mahnuo glavom. Vidjelo se, da nije raspoložen. Sjeo je i slušao, što drugi pričaju, ili bolje, izgledalo je, da je mišlju na drugom mjestu.

Razgovarali su se o dnevnim događajima. Ivo je ispričao, kako se otrag malo dana jedan bolesni postolar nije htio ispovijediti, iako su različiti svećenici dolazili k njemu.

Njihov večernji razgovor prekine bolničarka, koja je došla da pogasi svijetla.

Rajmond Kupareo O. P.

Otvorenje velike katoličke dvorane u Zagrebu. Oci Franjevci na Kaptolu u Zafrebu da doskoče suvremenim potrebama ovog velegrada sagradili su ukusnu katoličku dvoranu, pravo malo kazalište. Dvorana je dosta prostrana, a sjedala ima oko hiljadu. Njezino svečano otvorenje obavio je nadbiskup dr. Alojzije Stepinac dne 18. prosinca prošle godine. Ovom dvoranom-kazalištem doskočeno je jednoj davnoj potrebi u samom centrumu Zagreba, pak smo uvjereni da će i to doprinijeti jačanju katoličkog života u našem glavnom hrvatskom gradu i udovoljavanju potrebama sa javnom i svečanom manifestacijom našeg vjerskog uvjerenja u raznim prilikama.

Prosvjetna politika nove Čeho-Slovačke. U novoj Čeho-Slovačkoj stubokom se mijenjaju prilike ne samo u političkom, već i u kulturnom, napose školskom programu. Novi ministar prosvjete dr. Kapras o svojim novim smjernicama u školstvu rekao je tu skoro ovo: »Kao misao vodilja čitavoga školstva mora biti narodni duh i kršćanski moral. Češki učitelj i češki svećenik bili su u vrijeme našega preporoda najjača podloga čitavoga narodnoga obrazovanja i narodne svijesti. Ako hoćemo danas obnoviti svoju državu, moramo te tradicije nastaviti. Kao ures naših školskih soba bit će postavljena samo dva simbola: grb i križ.«

Sveučilište za Katoličku Akciju u Liverpoolu. U Liverpoolu u Engleskoj otvoreno je polovicom rujna prvo Sveučilište za Katoličku Akciju. Osnovao ga je nadbiskup Downey, a zadaća mu je da putem specijalnih neprekidnih tečajeva izobrazi laike za vođe u katoličkom apostolskom radu za sve biskupije u Engleskoj. Predavanja na tom sveučilištu obuhvaćaju razne teološke predmete i primjenu katoličkih načela u životu. Pri otvorenju toga sveučilišta rekao je nadbiskup Downey: »Ova visoka škola je prvi korak k ostvarenju one velike Nekmanove vizije, koja je kao najvažniji cilj katoličke obnove postavila stvaranje znanstveno visoko izobraženih laika. Sveti Otac bez prestanka ističe potrebu laičke izobrazbe. Ova visoka škola ne će davati samo akademsko znanje, nego će u prvom redu stvarati praktične apostolske radnike u službi Kraljevstva Kristova.«

Nastavak protuvjerskog kursa u Njemačkoj. Zao duh protivnosti svemu što je katoličko, u Njemačkoj i dalje ne popušta. Tako je nedavno izdan dekret, kojim se svi učenici oslobađaju polaženja vjerske nastave te crkvenih i svih drugih bogoslužbenih čina. Za učenike ispod 14 godina dosta je u tu svrhu izjava roditelja, a učenici iznad 14. godine odlučuju sami. Učitelji i katehete ne smiju davati učenicima nikakovih savjeta. Drugim se opet dekretom određuje da župnici i katehete mogu odrediti dan za ispovijed i pričest samo onda, kad nema školske obuke. Ukinut e blagdan sv. Leopolda, zaštitnika Austrije i blagdan Bezgrešnog Začeća. Učiteljima glazbe zabranjeno je učiti učenike i pjevati s njima svete pjesme. Naredbma je naime da se u školi uče vojničke i nacionalsocijalističke pjesme.

Ruski radnici protiv bezboštva. Veoma je značajna jedna vijest koja je nedavno izašla u »Trudu«, glasilu sovjetskih radničkih sindikata. Tu se spominje kako u krilu crvenih sindikata postoje ćelije, koje imaju zadaću, da se bore protiv djelatnosti bezbožnika. U vijesti se kaže da te ćelije imaju uspjeha uporedo s djelovanjem bezbožnika. »Trud« kaže da radničke mase ne slijede naredbe bezbožnika, jer hoće da zadrže dobre odnose s kršćanskim radnicima. List zaključuje da ta činjenica ne služi na čast propagatorima bezboštva.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNIČARU, UFAJ SE!

Kroz prasak groma i sijevanje oluje Bog je na Sionu dao naredbu Mojsiji: Poštuj majku! Ta naredba je tako usko srasla s našim srcem, da je izgubila na svojoj težini i dužnosti zapovijedi, i postala vruća potreba i najveće zadovoljstvo ljudskom srcu. Ljubiti svoju majku! Tko nije rob i dužnik te ljubavi! Nestanu svi osjećaji i sve ljubavi iz srca, ali ljubav prema majci ostane i živi dalje zajedno s nama. Jedna majčina riječ, jedan njezin pogled osvaja svu našu ličnost; pred njom smo uvijek nejaka djeca, ona nas svagda pobjeđuje. Koji put suhi smo i nepomični na njezin glas i pogled; molitva njezina ne nalazi puta i načina kako da otopi led i gane tvrdoću naše duše; ali ima jedna tajna sila koja nas namah preobrazi: Bog je postavio u njezino srce suzu, koja će lako i sretno riješiti svaki nesporazum, po kojoj brzo sine jasno sunce u opasno i mutno držanje njezina djeteta. Majka proplače, i sin ljubi okvašeno lice majčino i ne opire se, nego slijepo sluša... Iza Boga majka je najjača sila na svijetu.

Iz ove žive svijesti i trajnog iskustva majčine sile možemo barem približno shvatiti odnos između Isusa sina Marijina i Marije majke Isusove. Isus i Marija! — Majka i sin! — Koja su se srca više ljubila i bolje razumjela, pomagala nego Isus i Marija! Sv. Pismo o tome kratko kaže: I bijaše još poslušan. Slušao ju je kao malo dijete u Nazaretu, kao mladić kad je počeo vršiti poslanje svog nebeskog Oca, kad je kao apostol propovijedao po Judeji kraljevstvo Božje, i konačno kad je kao Žrtva na Kalvariji predao dušu nebeskom Ocu — bez sumnje — s dozvolom i blagoslovom svoje Majke. Uvijek ćemo misliti, ali nećemo shvatiti s kojom je nježnošću Isus susretao svoju Majku i s kojom je brigom ispunjao njezine želje i molitve.

Na nebu se taj slatki i božanski vez nije prekinio. Isus je i dalje sin Marijin, a Marija je i dalje majka Isusova. Pa kako kaže pobožni pisac, nema za Isusa veće slasti nego da proslavi svoju presvetu Majku pred nebeskim Ocem, Duhom Svetim, sv. Josipom, anđelima i svecima, pokazujući se uvijek njezinim poslušnim sinom, spremnim da je uvijek sluša i pretječe njezine želje i molitve. Nikad bl. Gospa nije digla svoj glas, a da nije bila uslišana.

Radi ovog odnosa između Isusa i njegove Majke, veliko je naše ufanje u njezin zagovor. A kad molimo Krunicu, naše ufanje raste; jer je to njoj najdraža molitva, po Krunici kao po »slatkoj verigi privezujemo se k Bogu i sjedinjujemo u vezu ljubavi s anđelima«. Pletući joj tako

vijenac sjajniji od ruža i liljanja, moramo se nadati sa sv. Franjom Saleškim, da će nam blažena Djevica pripraviti krunu ljepšu od najljepšeg dragog kamena: rajsku slavu.

U ovoj nadi ćemo živjeti i sigurni za buduća dobra sa sv. Bernardom ponavljati i moliti: »Spomeni se, o predobrostiva Djevice Marijo, da se nije nikad čulo da si i koga zapustila koji se tebi u zaštitu utekao. Primi naše molbe, i jer možeš, pomozi nas, blagoslovi, štiti i spasi nas.« Ž.

NAŠIM KRUNIČARSKIM BRATOŠTINAMA (DRUŠTVIMA)

1. PROSLAVA PAPINSKOG DANA

Upozoravaju se sve naše kruničarske bratovštine da prema § 9. u društvenom priručniku, koji se zove »Opći kruničarski pravilnik«, ima se proslaviti Papinski dan (dne 12. veljače) onako kako je ondje spomenuto. Ako se ne može svugdje svečano to obaviti, neka se u taj dan namijeni sveta ispovijed i pričest uz druge dobre nakane za Sv. Oca i za dobro svete Crkve. Molimo upravitelje i duhovnike naših društava, da u zajednici s drugim kat. društvima u svojoj župi pobrinu se da se priredi proslava Papinskog dana što je moguće bolje. U Zagrebu će središnjica kruničarskih društava kao i drugih godina upriličiti spomenutu proslavu što svečanije, o čemu ćemo naknadno izvijestiti.

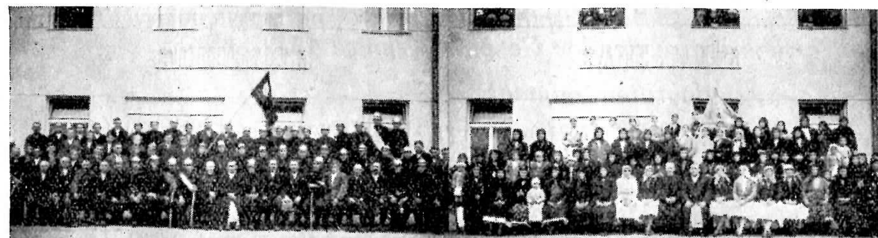
2. POŠLJITE SREDIŠNJICI SVOJE GODIŠNJE IZVJEŠTAJE!

Prema pravilima našeg općeg krunačarskog pravilnika dužno je svako naše društvo početkom nove godine poslati izvještaj o svome radu na svoju središnjicu, a također i uredništvu svoga kruničarskog glasnika (»Gospina Krunica«), da se tiska. Nemojte odgađati!

SREDIŠNJE KRUNIČARSKO VODSTVO,
Zagreb - Maksimir, Kažotićev trg 4.

NAŠI DOPISI

PETROVINA-DOMAGOVIĆ. Duhovne vježbe. Dne 25., 26. i 27. studenoga bile su u našem selu duhovne vježbe, koje je s velikim uspjehom vodio vlč. o. Jordan Viculin, dominikanac iz Zagreba. Odazvalo se cijelo selo, jer su riječi našega oca Jordana padale na dobro tlo, tako da su se gotovo svi, osim par njih, onih dana ispovjedili i pričestili. Milost Božja djelovala je toliko, da se i jedan Amerikanac, koji se nije već od 30 godina ispovijedao, posve obratio te se i on ispovijedio i pričestio, pa otsada svaku večer sa svojom suprugom moli zajednički svetu Krunicu. Ovaj primjer obraćenja čovjeka, koji je kroz tako dugo vrijeme bio daleko od Boga i prezirao njegovo svećenstvo, neka pobudno djeluje da bi se i u drugim našim krajevima putem duhovnih vježbi i misija zalutali grešnici povratili svomu Bogu, a dobri vjernici još više učvrstili u dobru. **Domagovićanac.**

Društva muška i ženska Katoličke Akcije u Domagoviću prigodom duhovnih vježba 1938.

STARA GRADIŠKA. Svete misije i osnutak Bratovštine presv. Krunice. U Staroj Gradiški su oci Dominikanci održali svete misije od 15. do 22. svibnja prošle godine. Tom prigodom ustanovili su Bratovštinu, pa se kroz tri dana upisalo 200 članova. Utjecaj misija može se, hvala Bogu, potvrditi po mnogim činjenicama. Napose je tu dakako obnova cijelog vjerskog života. I to napose po molitvi presv. Krunice.

Otkada se moli Krunica nastao je preporod u župi i to se vidi na svakom koraku. Osobito je bilo utješno vidjeti, kako se za čitavog mjeseca svibnja i listopada u svakom selu okupljaju kruničari, a pogotovo kako napunjaju župnu crkvu i mole svetu Krunicu. Svakog prvog petka imade do 200 kruničara i kruničarki, koje pristupaju na svetu Pričest, a svake nedjelje do 60.

Mi smo odmah poslije svetih misija odlučili, da nabavimo kruničarski barjak i već smo sakupili 1.500 dinara pa ćemo ga blagosloviti, ako Bog da, po zagovoru svoje Majke, ovog ljeta. Taj dan biti će dan općeg slavlja za čitavu župu, a osobito za kruničare. Za ove Božićne blagdane, kruničarke su lijepo uredile i okitile crkvu, a osobito Božićno drvce.

Riječ u jednu, naša se župa preporodila, a to je sigurno po molitvi svete Krunice.

Kruničar.

DALJNI DOPRINOSI ZA ZLATNU KRUNICU MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ

Naši Amerikanci za zlatnu Krunicu.

Marija Bajama — 2 dolara;
Marija Streljak — 1 dolar;
N. N. — 4 dolara.

Daljnje darove plemenitih naših dobrotvora u inostranstvu i u domovini spomenut ćemo u slijedećim brojevima našeg glasnika. Kao što smo to oglasili, zlatna Krunica bit će poklonjena Majci Božjoj Bistričkoj preko naših kruničara kao dar cijelog hrvatskog naroda, da bi nam mila Majka Božja Bistrička isprosila sve što nam je potrebno svima pojedinačno, a posebno spas i sreću hrvatskoj nam domovini. Darovi (u novcu, zlatu i srebru) šalju se na:

SREDIŠNJE KRUNIČARSKO VODSTVO,
Zagreb - Maksimir, Kažotićev trg 4.

PRETPLATNICIMA KRUNIČARSKOG KALENDARA!

Nemojte zaboraviti što prije ispuniti svoju dužnost: sad uz novu godinu otposlati svoju pretplatu (Din. 10.—, po mogućnosti Din. 11.— s poštarinom) za Kalendar Gospine Krunice 1939.

Molimo s dobrotom odmah!

UREDNIŠTVO I UPRAVA
KALENDARA GOSPINE KRUNICE,
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

AKCIJA za GRADNJU SVETIŠTA PRESVETE KRUNICE U ZAGREBU

ŠTOVATELJIMA KRALJICE PRESV. KRUNICE

Cijenjeni štovatelji,

Evo nas po prvi put k Vama u ovoj novoj godini s jednom toplom i iskrenom molbom, puni pouzdanja, uvjereni da ćete nas uslišati i pomoći.

Znamo da se obraćamo onima, koji će nas razumjeti i shvatiti i koji će nam pružiti svoju pomoć, da što prije ostvarimo svoj plan i želju sviju nas, koji štujemo Bl. Dj. Mariju s njezinom najmilijom i najmoćnijom molitvom, presv. Krunicom. Oh koliko i koliko puta smo mi svojim izmorenim rukama prebrojili ona možda već izblijeđena zrnca naše drage krunice, koliko smo puta na njoj pozdravili našu duhovnu Majku onim Anđeoskim riječima i na taj način molili i prosili njezin moćni nebeski zagovor. Mi smo sami svjedoci ljubavi, nježnosti i dobrote, te bezbrojnih milosti kojima nas je obasula i kojima nas dnevno obasiplje naša nebeska Majka Kraljica presv. Krunice. Mi smo toga radi njoj zahvalni i vječno ćemo joj biti zahvalni. Ali jesmo li se upitali što smo učinili da i drugi osjete moć one za nas tako moćne i uspješne molitve presv. Krunice. Jesmo li i drugom preporučili molitvu presv. Krunice i pričali o svemu onomu što smo tom lijepom molitvom postigli. Jesmo li usto pričali kako namjeravamo podići u Zagrebu jedno Svetište u čast Kraljice presv. Krunice, koje bi bilo djelo sviju nas i svakog pojedinog od nas. Jesmo li izrazili bol svoga srca kako mi Hrvati, još nemamo svog kruničarskog Svetišta po primjeru drugih naroda i kako nesmijemo dozvoliti da dugo čeznemo za tim Svetištem, koje će biti simbol naše ljubavi i zahvalnosti prema Onoj, kojoj smo dali najljepše nazive: Kraljice i Majke! U koliko to nijesmo učinili, danas, odmah danas odlučimo, da ćemo učiniti što je u našoj mogućnosti da raširimo, slavu, čast i štovanje Kraljice presv. Krunice i da ćemo poraditi da se što prije možemo dičiti i ponositi Kruničarskim Svetištem, koje će biti dostojno djelo sviju štovatelja Kraljice presv. Krunice teznak sinovske odanosti, ljubavi i zahvalnosti prema Kraljici presve. Krunice.

U ovoj godini svi štovatelji Kraljice presv. Krunice neka se svojski zauzmu oko sakupljanja doprinosa za Kruničarsko Svetište da možemo što prije podignuti dostojan hram Našoj Nebeskoj Majci, Kraljici presv. Krunice, koja će nas zato obilno nagraditi.

DAROVI Z AGRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU, MAKSIMIR

Din. 300.— Zora Vasić.

Din. 200.— Vjekoslava Starčić, učiteljica u m. u ime svoje i svoje pokojne rodbine Ane Bedenković, Tome Farkaš, Katice Kestz, sav rod i rodbinu Starčić.

Din. 50.— Preč. Josip Bogović, Antonija Čurčin i Viktorija Cazin.

Din. 30.— Danica Stošić.

Din. 20.— Regina Hervaj i Antuna Fröhlich.

Din. 15.— sakupila N. N.

Din. 11.50 sakupio N. N.

Din. 10.— A. Böhm, Marija Sedlar i Elizabeta Kastner.

Din. 290.— Sakupio Ante Velačić. Njemu su dali: Dr. Alojzije Stepinac din. 50.—, Braća Novaković din. 40.—, Dr. Milan Beluhan din. 20.—, Mila Hangi din. 20.—, Irena Prelogović din. 20.—, Terezija Bratoljić din. 20.—, Marija Brelić din. 20.—, Belešić din. 10.—, Ana Padjen din. 10.—, Katarina Matijević din. 10.—, Matej Vitković din. 10.—, Antun Grgurić din. 10.—.

Din. 449.— Sakupljeno u društvenoj škrabici do konca decembra 1938.

Svi spomenuti darovi primljeni su do konca decembra 1938. Ovim darovateljima kao i svim ostalim Kraljica presv. Krunice neka strostruko nagradi njihovu plemenitost i darežljivost.

Dominikanski Samostan i Odbor za gradnju.

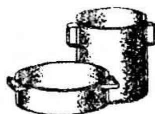
Evo dokaza naše jeftinoće!

K 39-1 **Frotir ručnik**, 39×80 cm Din 6.—

K 39-2 **Šifon**, dobra vrst, metar od **Din 5.—** dalje.

K 39-3 **Lonci** ili **šerpe**, od emajla od **Din 3.50** dalje.

K 39-4 **Svjetiljka**, poniklovana šipka, promjer kugle 25 cm **Din 85.—**

K 39-5 **Ženske cipele**, par od **Din 105.—** dalje.

K 39-6 **Poplun** (jorgan) veličina 120×180 cm, punjen sivom vatom i presvučen klotom **Din 95.-**

K 39-7 **Električno glačalo**, poniklovano **Din 110.—**

K 39-8 **Alat**, primjerice kliješta **Din 12.—**, čekić **Din 7.—**

K 39-9 **Ženske svilene čarape**, od **Din 10.-** dalje, muške, pamučne od **Din 3.—** dalje.

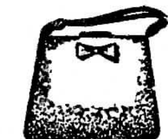
K 39-10 **Ženski ogrtači**, najnoviji krojevi od **Din 165.—** dalje.

Ženske haljine, najnoviji krojevi, od **Din 32.—** dalje.

K 39-11 **Odijela**, moderni krojevi, od dobrih tkanina, **Din 250.—**

Ogrtači, za sve sezone, dobre tkanine D 450.—

K 39-14 **Ženske torbice** od **Din 27.—** dalje.

K 39-22 **Polucipele, ručni rad**, od **Din 35.—** dalje.

K 39-23 **Garnitura rublja**, kombine i gaćice, dobar šarmez, razni ukrasi od **Din 30.—** dalje

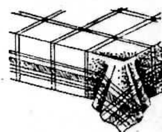
K 39-15 **Modni muški šešir**, u raznim bojama **Din 36.—**

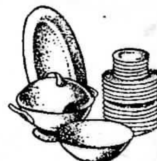
K 39-16 **Muške košulje**, moderni krojevi, od **Din 18.—** dalje.

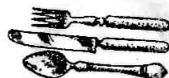
K 39-13 **Dječja kolica**, razni oblici i oprema, od **Din 185.— dalje.**

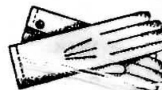
K 39-18 **Garniture**, stolnjak sa 6 ubrusa od **Din 50.—** dalje.

K 39-20 **Jedaća garnitura**, fini porculan, 21 komad **Din 220.—** 26 komada **Din 320.—**

K 39-21 **Viljuška, nož i žlica**, čelično, počam od **Din 10.—** dalje

K 39-17 **Rukavice**, ženske il muške, od **Din 12.—** dalje

K 39-19 **Platno za plahte** metar od **Din 16.—** dalje.

R o b n a k u ć a

Kastner i Öhler

Z a g r e b, I l i c a 4 i 6

Posjetite nas ili zatražite besplatan katalog da možete jeftino naručivati putem pošte!

Tiskara Braća Kralj, Zagreb